

PRESENTATIE *Wieërter Schriêf selkes* van Ton Bijsterveld-Claessens

Heimwee naar het Weerter dialect

Na de *Wieërter Schriêf selkes* in 2009 - in twee maanden uitverkocht - is gisteren deel twee verschenen. Ton Bijsterveld over haar passie voor het Weerter dialect.

door **Pieterneel Kellenaers**

Waren de anekdotes uit *Ich meuj d'r mich neet mej, zag 't wiefke, en 't hong hieël Wieërt aan ein* nog vooral gestoeld op herinneringen aan haar jeugd in Weert, in het nieuwe 't *Wiefke wêtj weer wat!* zijn de thema's als inburgering, de klimaattop en de zegeningen van de techniek meer van deze tijd. In het verhaaltje *Inbörgere* bijvoorbeeld, schrijft Ton Bijsterveld-Claessens (72) over een Bosnisch gezin dat zich tijdens het inburgeren zorgen maakt over de Nederlandse Sinterklaas-traditie. „*Alles good en waal mer de hoësvrau w hieët leëver neet det det paerd mét z'n voel puuëj de maker inkeumtj. Ze hebbe pas now vloerbedeking gelagdj...*” Bijsterveld is in Weert geboren en getogen maar woont nu alweer het grootste deel van haar leven in Waalre. Of ze de

Ton Bijsterveld-Claessens (links) met haar boek.

foto **John Peters**

dialectverhalen uit heimwee schrijft? Haar man knikt buiten haar gezichtsveld met volle overgave bevestigend met zijn hoofd, terwijl zij nog aarzelt over haar antwoord. „Ik wil graag meewerken aan het behoud van het dialect. Als ik bij familie in Weert op bezoek ben, merk ik dat veel mensen oude dialectwoorden niet meer kennen. Zo maakte ik laatst iemand attent op een *snuffelster* in de tuin. Niemand wist dat ik een vlinder bedoelde. Ik hecht eraan dat soort kennis te bewaren en ik kan er niet goed tegen als ik mensen Hollands hoor praten die vroeger plat spraken.”

Hoewel ze er niet meer woont; alle verhalen spelen zich in Weert af. En als ze niet over Weert gaan, vertellen ze over de heimwee van Weertenaren die voor werk of liefde naar het Brabantse land vertrokken zijn. Heimwee? *Ja eneïn. Mer dat arig Rogstaekersstedje blijftj aan uch trêkke asof dejje d'r mét iëzersterke dräödjes aan vastzitj*, schrijft Bijsterveld. „Dat vertelde een naar Eindhoven verhuisde leeftijdsgenoot uit Weert me na het lezen van mijn eerste boekje. Hoe ouder je wordt, hoe meer die draadjes aan je gaan trekken. Maar terug verhuizen zal ik niet meer.”